

V. Letnik.

9. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 9. zvezka.

	Stran
Gorečnost za krščanski nauk (Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec september.)	120
Srce Jezusovo, vstajenje in življenje naše	131
Znamenja dobre Marijine družbe	134
Dvainštirideseto letno poročilo bratovščine za vedno čiščenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji. 136	
Bratovščina sv. Uršule in njenih tovarišč v župni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani	142
Naznanila in poročila	143
Novе knjige	144

„Venec“ prejeman pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa:

Župnije: Črnomelj 218 K, Lašče 147 K, Dolenja vas 130 K, Gorje 112 K, Bohinjska Bela 104 K, Predoslje 81 K, Koprivnik 76-80 K, Vrh pri Vinici 10 K, Št. Ožbalt 30 K, Dragatuš 34-80 K, Toplice 8 K, Stranje 60 K, Gora nad Idrijo 26-10 K, Bučka 40 K, Knežak 24 K, Polom 39-60 K, Sostro 16 K, Prečina 20 K, Neimenovan 40 K, baron Wambold 2 K, N. Medved 2 K, Kat. Pestotnik 40 h, † Bozicio 2 K, Elsner Marija 2 K, Elsner Terezina 2 K, delavke iz tobačne tovarne 11-20 K, Neimen. 4-80 K, po čč. gg. Uršulinkah 46-90 K.

Za sveto Detinstvo:

Učenci iz Tržiča po g. kapelanu Jož. Fotokorju 13 K 50 h, iz Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 20 K, s Jesenic 31 K.

Za razširjanje sv. vere:

Neimenovan 40 K, iz Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 10 K.

Za gobave:

Neimenovan 42 K, nekdo 10 K, mestni kapelan g. Fr. Onušič 20 K, neka oseba 1 K.

Za trapiste v Marianhillu:

Mestni kapelan g. Fr. Onušič 10 K, neimenovan 56 K, iz Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 10 K.

Za zamorske otroke:

Neka oseba iz Starega trga pri R. 10 K, Neimenovan 30 K.

Za severne misijone:

Neimenovan 4 K.

Za misijon v Afriki:

Neimenovan 152 K 20 h.

Za misijon v Palestini:

Neimenovan 76 K.

Za misijon v Gatti:

Neimenovan 20 K.

Za misijon v Bosni:

Neimenovan 3 K.

Za misijon v Bolgariji:

Neimenovan 5 K.

Za najpotrebniše misijone:

Neimenovan 40 K.

Za uboge redovnice na Laškem:

Neimenovan 10 K 60 h. — (Drugi darovi prihodnjič.)

Odpustki meseca septembra 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. Nedelja I. v mesecu. Udom *rožnič. brat.* trije popolni odpustki: 1.) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. Očeta; 2.) če so pri mesečni procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom.

4. Sreda Sv. Roza Viterbska. Vsem *vernikom* popoln odpustek v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah, *tretjerednikom* pa v farni cerkvi, če ni blizu redovne cerkve.

5. Četrtek I. v mesecu. Udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* popoln odpustek v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek I. v mesecu. Popoln odpustek *vsem vernikom*, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta.

8. Nedelja Rojstvo Marije Device. Popoln odpustek: *a)* udom bratovščine *presv. R. Telesa*, kakor 5. dan t. m.; *b)* udom brat. *presv. Srca Jez.* v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; *c)* udom brat. „naše ljube Gospe presv. Srca“ v bratovski cerkvi; *d)* udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; *e)* udom družbe *živ. rožnega venca*; *f)* udom brat. *preč. Srca Marijinega*; *g)* onim, ki nosijo *beli ali rjavi ali črni ali višnjevski* škapulir; v bratovščini žalostne Matere božje s črnim škapulirjem je treba poleg drugega moliti 7 „Očenašev“ in 7 „Češčenamarij“ za duše v vicah; *h)* udom *Marijine družbe*; *i)* udom družbe *krščanskih druščin*; *k)* udom brat. *za duše v vicah*.

11. Sreda. Zvel. Bernard iz kap. reda. Popoln odpustek v *kapucinskih* cerkvah, kakor 4. dan t. m.

14. Sobota. Povišanje sv. križa. Popoln odpustek onim, ki nosijo *višnjevski* škapulir.

15. Nedelja. Ime Marijino V Avstriji popoln odpustek *vsem vernikom*, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredó k izpovedi in k svetemu obhajilu in so pri maši in molijo v namen sv. Očeta.

17. Torek. Rane sv. Frančiška. *Tretjerednikom* vesoljna odveza. V *frančiškanskih in kapucinskih* cerkvah pop. odp. kakor 4. dan t. m.

18. Sreda. Sv. Jožef Kupertin. Popoln odp. v *kapucinskih* cerkvah, kakor 4. dan t. m.

22. Nedelja. Mati božja sedem žalosti. Popoln odpustek udom *bratovščine žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem.

34. Torek. Sv. Pacifik. Popoln odpustek v *frančiškanskih* cerkvah, kakor 4. dan t. m.; v *kapucinskih* cerkvah pa jutri, 25. t. m.

29. Zadnja nedelja v mesecu. Sv. Mihael. Popoln odp.: *a)* vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; *b)* onim, ki nosijo *višnjevski* škapulir; *c)* udom brat. *za duše v vicah*.

Zvezek 9.

Letnik V.

September 1901.

Gorečnost za krščanski nauk.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec september.)

Povsod po svetu se bije dandanašnji ljut boj proti resnicam, katere je nekdam izročil naš Odrešenik svoji sveti cerkvi. Učeni profesorji po visokih šolah tajé, da je Kristus pravi Bog; njih učenci pa nauke svojih učiteljev raznašajo po mestih in selih in jih prodajajo kot pristne resnice, katere mora pripoznati človeški razum. Tako se nevera širi tudi med preprostimi ljudmi, med kmeti, delavci in obrtniki. Ni čuda! Kako strastno se širijo med ljudstvom brezverski časopisi! In marsikak dober človek vzame tak list v roke; prvič morda iz same radovednosti, drugič še tudi, tretjič pa mu že ugaja in tako začne svojo dušo hraniti z brezverskim strupom. To se godi tako dolgo, da naposled ne more in ne zna več ločiti resnice od laži, prave vere od krive vere. Kajpada bi se kaj tako žalostnega ne prigodilo, ali vsaj ne tako hitro, ako bi bili bravci brezverskih listov bolje poučeni v verskih resnicah. Priznam, da bi potem niti ne marali v roke jemati brezverskega časopisja. Ali recimo, da jih semtertja slaba priložnost ali izkušnja premaga, bi vendar vedeli ločiti zrno od plev, resnico od laži. Ker pa nimajo trdne podlage v krščanskem nauku, zato se, žal, mnogi mladeniči in možje dajo tako brzo premotiti, da jim brezverski časopis več velja, nego Kristusova resnica.

Ali mar ni res tako? In ali ni glavni vzrok verske brezbriznosti slabo, pomanjkljivo poznavanje krščanskega nauka?

Poglejmo, kako se godi le prepogosto v življenju.

Z veliko ljubeznijo je učila mati svoje dete sklepati roke k molitvi, vadila ga je izgovarjati božje ime, rada mu je pravila o dobrotljivem Bogu, ki nad zvezdami prebiva in se s svojim očesom ozira na vesoljni svet, na vse ljudi, in dobre plačuje, hude pa kaznuje. Z veseljem je sprejemala otrokova duša te nauke, in sinek je rad napravil „sveti križ“, molil k „Očetu našemu“ in pobožno pozdravljal „Sveto Marijo“. Ko je dorastel, je prišel v šolo in poslušal, ko mu je katehet razkladal posamne verske resnice. Rad je prebiral „mali“ katekizem; ko si ga je osvojil, prime v roke „srednjega“, in naposled celó „veliki“ katekizem. Predno je zapustil sobano ljudske šole, si je pridobil pregled vseh resnic, ki mu jih je treba vedeti in verovati, da bo mogel po njih služiti Bogu in skrbeti za svoje zveličanje. Doslej je bilo torej vse v redu. Zato pa tudi v veri ni omahoval. Ali deček zapusti šolo in se poprime kakega poklica, v katerem upa najti srečo za življenje. Mojster ali gospodar ga več ne pošilja v cerkev, kjer se vsako nedeljo razklada krščanski nauk. Pritisne pa na mladega učenca slaba družba, ki ga vabi na veselice. Začetkom se morda še vzbudi semtertja vest, ki pravi, da tako življenje v nedeljo ni krščansko; toda družba in opojna pijača tudi to očitanje vesti le preneglo zamori. Namesto krščanskega nauka čuje neizkušeni mladenič po gostilnicah zabavljice proti duhovnikom, proti veri; naravnost sliši, da ni Boga, da ni pekla, da duša ni neumrljiva. In ker to ugaja njegovi lahko-mišljenosti, ker si s takimi nauki teši očitajočo vest, ker je njegovo življenje v nasprotju z verskimi resnicami, ki jih je do malega pozabil, zato se poprime brezverstva, Kristusov nauk pa zameta, če ne z besedo, pa gotovo z dejanjem.

Sodite sami, če se ne dogaja le prepogosto tak odpad od vere pri naših mladeničih. Vzrok temu pa je, ker si niso prizadevali, da bi se tudi v mladeniški dobi utrjevali v poznavanju verskih resnic, ker niso marali učiti se krščanskega nauka. Naj se nam nika ne zdi čudno, ako marsikdo zaide na pot nevere. Čudno bi se nam moralo zdeti, ako bi se to ne zgodilo. Saj vendar vemo, kako pozabljiv je človek: kar je včeraj vedel, za nekaj dni pozabi, ako si ne bo neprestano obnavljal v spominu tega, kar že zna. Cerkev in krščanski nauk je pustil, zato pa mu prevevajo vse mišljenje nauki nevere, strasti, brezbožja.

Bolj pa se nam je čuditi brezverskim učenjakom, ki z vso silo svoje navidezne učenosti napadajo ali posamne verske resnice ali pa Kristusov nauk sploh in njegovo Cerkev. In kolikokrat se je že naposled pokazalo, da niti ne vedó, kaj uči katoliška Cerkev o tej ali oni verski resnici. Tako je nedavno napadal neki nemški učenjak brezmadežno Spočetje Marijino; ali kmalu se je pokazalo, da sam ni vedel, kaj katoliški kristijani, ki so dobro poučeni v verskih resnicah, o brezmadežni božji Porodnici verujejo.

Nadalje: koliko se je govorilo svoj čas o papeževi nezmotljivosti! Večina tega je izvirala odtod, ker se napadalci te verske resnice sami niso hoteli toliko pobrigati, da bi spoznali, kaj pravzaprav sveta Cerkev uči o papeževi nezmotljivosti.

Prav tako se tudi še dandanašnji zadirajo nasprotniki naše vere v od-pustke. Trdijo o odpustkih nekaj docela drugega od tega, kar uči sveta Cerkev.

Takim bi kot odgovor v vsej krotkosti mogli podati besede: Prijatelj, vzemi v roko katekizem in pouči se o tej resnici; potem boš drugače govoril.

Dà, žalostno ali resnično, vsak dan se z živo besedo po brezverskih društvih in po izprijenih časnikih zadirajo nasprotniki v našo sveto Cerkev. Obkladajo jo s tako ostudnimi, propalimi lažmi, da bi se bila morala že davno poizgubiti v kotu pozabljivosti, ako ne bi imela obljube svojega božjega Ustanovnika, da bo de ostala do konca sveta. Toda, ako bi vprašali te hrumeče napadnike, kaj je pravzaprav katoliška cerkev, nam ne bodo znali odgovoriti; če pa bodo odgovorili, bo njih odgovor brez nog in glave.

Zato pa se meseca septembra v svoji pobožni molitvi združimo z brati in sestrami apostolstva molitve ter prosimo Boga, da razsvetli srca svojih vernikov, da bodo z vso gorečnostjo sprejemali nauke krščanskih resnic, naj jih že slišijo v domači hiši, v šoli ali v cerkvi. Razširjajmo pa tudi z vso vnemo, kjerkoli moremo, dobre, v verskem duhu pisane knjige in časnike in preganjajmo brezbožne knjižurè in brezverske časnike, ki polagoma zastrupljajo versko življenje mnogobrojnih družin. S tem pokažemo gorečnost za krščanski nauk.

K sklepu le še kratko, a pomenljivo opazko. Meseca septembra se bodo iznova pričele naše šole. Katehetje bodo zopet jeli poučevati v verskih resnicah našo mladino. Težavna služba je to, zlasti današnje dni. Ali katoliški duhovnik ne sme opešati v njej, svest si mora biti besedi Gospodovih, ki tudi njemu veljajo: Pojdite in učite vse narode! Zato pa so dolžni verniki, da kakor sploh morajo z molitvijo spremljati delo svojih duhovnikov, tako morajo še zlasti moliti za katehete, da seme božje besede, katero sejejo, ne bode padlo na skalo, kjer bi usehnilo, ne med trnje, kjer bi se udušilo, ne poleg pota, kjer bi je drugi zamorili, ampak na dobro zemljo, da bode obro-dilo stoternega sadu! Ne tisti je kaj, kateri seje, tudi ne tisti, ki zaliva, ampak Bog, ki daje rast — Molimo torej, da bi Bog dodelil uspehov zlasti našim katehetom, ki se v potu svojega obraza trudijo dan za dnem po šolah. S tem zopet pokažemo gorečnost za krščanski nauk. —r—

Srce Jezusovo, vstajenje in življenje naše.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Gaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, četudi umrje.“ S temi besedami je potolažil Gospod žalostno Marto, ki je jokala za umrlim bratom. Marta tisti trenotek ni umela, kaj je Gospod mislil; umela pa je njegove besede potem, ko je Jezus pred odprtim grobom zaklical z vsemogočnim glasom: „Lazar, pridi vèn!“ — in je pri tisti priči prišel vèn ta, ki je bil umrl. — Sv. cerkev je sprejela v litanije presv. Srca besede Jezusove: „Jaz sem vstajenje in življenje“; kar je rekel Jezus sam o sebi, to pravi sv. Cerkev posebe o njegovem presv. Srcu in imenuje to Srce

„življenje in vstajenje naše“. — Kaj pomeni ta novi naslov, s katerim častimo in kličemo na pomoč presv. Srce?

Presv. Srce se imenuje naše življenje in vstajenje, ker nam je to Srce dalo, da živimo in da bodemo kedaj vstali od mrtvih. K a k š n o življenje pa je tisto, ki nam ga je dalo presv. Srce Gospodovo? — Ko je Jezus Lazarja poklical iz groba, je vrnil življenje njegovemu t e l e s u; telo je bilo mrtvo, pa je zopet oživelo po vsemogočni besedi Jezusovi. Mi imamo od presvetega Srca drugo življenje; to ni telesno, ampak d u h o v n o, ne človeško, ampak b o ž j e življenje; naša d u š a je bila mrtva, pa je oživela po presv. Srcu. Kako je to umeti?

Bog nas je ustvaril za nebesa. A če hočemo v nebesa, moramo tudi za nebesa živeti. Kar mislimo in želimo, kar hočemo in delamo: mora biti za nebesa. To je tako potrebno, da drugače v nebesa ne moremo priti; in vendar smo mi sami ob sebi za vse to nesposobni, mrtvi. Mrlič se ne more geniti, nič ne vidi, nič ne čuti. Tak je človek, ki sicer živi za svet, pa za nebesa sam ne more ničesar storiti: mrtev je za nebesa. Zbira si morda zemeljske zaklade: pa nebes si ž njimi ne more kupiti; trudi se in misli, meri pota zvezdam na nebu in prodira v globočino morja: pa v nebesa se ne more vzdigniti; niti ene misli, ki bi bila Bogu ljuba, si sam ne more dati, in želje, ki bi bila Bogu draga, si sam ne more vzbuditi. Za nebesa se sam ne more geniti, za nebesa nič ne vidi, nič ne čuti. Za to mu je treba drugih moči, drugega življenja: treba mu je b o ž j e m i l o s t i. „Nismo sposobni, da bi mogli iz sebe kaj misliti, ampak vsa naša sposobnost je iz Boga.“ (gl. 2. Kor. 3, 5.) Življenje, moč, sposobnost za nebesa delati, nam je Bog dal s svojo milostjo. Brez milosti človek živi za ta svet, a za drugi svet, za nebesa — je mrtev. — Stara poganska pravljica pripoveduje, da je neki Prometej naredil človeka iz prsti in vode, življenja pa mu ni mogel dati. Posrečilo pa se mu je, da je prišel v nebesa in tam dobil ognja; z ognjem je v svoji mrtvi podobi vžgal iskro življenja. Tako smo mi kakor mrtvi ležali na tleh, brez življenja, brez moči za nebesa, dokler ni padla v našo dušo božja iskra milosti. Tisti pa, ki je prinesel na zemljo ta sveti ogenj, — je Jezus Kristus. Njegovo presv. Srce je „žareče ognjišče ljubezni“, „vir življenja“, „iz čigar polnosti smo vsi prejeli“ novo življenje.

Ker nas je presv. Srce ljubilo, je Gospod za nas trpel in umrl. Njegova telesna smrt pa je prinesla življenje naši duši. Postavil je sv. zakramente, ki po njih v našo dušo vliwa novo življenje, je ohranjuje in kreпча. „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje. (Jan. 6, 55.) In ko bi bili mi tako nesrečni, da bi z grehom iznova zamorili v duši božje življenje, je moremo zopet dobiti. Odkar je izkrvavelo na križu presv. Srce, tekó izpod križa na Kalvariji sedmeri neusahljivi studenci, iz katerih pije naša duša nadnaravno moč in krepost, nebeško življenje. Srce Jezusovo je naše življenje.

Srce Jezusovo je pa tudi naše vstajenje. Prav tisto presv. Rešnje Telo, ki ga Gospod iz neskončne ljubezni svojega Srca daje v hrano naši duši, nam je tudi zastava našega častitljivega vstajenja. Jezus sam nam pravi: „Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, četudi umrje.“

(Jan. 11, 25.) „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in ja z ga b o d e m o b u d i l p o s l e d n j i d a n.“ (Jan. 6, 55.) To je velika in tolažbe polna obljuba presv. Srca! Najdražji dar presv. Srca, zakrament presv. Rešnjega Telesa, nam je torej tudi poročstvo, da bode kedaj naše telo vstalo iz groba. Naše umrljivo in trohljivo, slabotno, boleznin in trpljenju podvrženo, na zemljo navezано telo bode vstalo neumrljivo, nestrohljivo, močno, prosto zemeljskih vezi: vstalo bode podobno častitljivemu telesu Gospodovemu!

Pomnimo pa dobro: naše telo bode vstalo častitljivo izpremenjeno, če bode naša duša imela v sebi nadnaravno življenje tisti trenotek, ko se bode ob smrti ločila od telesa. Ko bi naša duša bila tedaj mrtva, brez življenja milosti: bo sicer telo sodnji dan tudi vstalo, pa ne da bi se z dušo združeno večno veselilo v nebesih, ampak da bode z dušo združeno večno trpelo v peklu. Zato pa nad vse cenimo nadnaravno življenje svoje duše. Kaj je trpelo presv. Srce, da nam je zaslužilo življenje milosti! In mi naj bi ta najbolj dragoceni dar lahkomišelnostno vrgli od sebe? — Koliko storé ljudje, da si telesno življenje nekoliko podaljšajo! Ni jih skrb nobenega denarja, radi trpé najhujše bolečine, dajo si odtrgati cele ude, samo da si podaljšajo življenje za nekaj tednov, morda samo za nekaj dni. Slednjič morajo vendarle umreti. Skrbimo vsaj toliko za večno življenje svoje duše, kolikor skrbimo za časno življenje svojega telesa!

Nič ni bolj strašnega, kakor dušna smrt. Mrlič je za nas vedno nekaj, česar ne vidimo radi. Tisti neznani, izpremenjeni obraz, mrtvaški duh, — nas je kar strah pri mrliču. Ko bi videli mi, kakor vidi Bog in naš angel varih, kakšna je duša, brez življenja milosti, — nas bi bilo samih sebe strah in groza. Sveti Antonin pripoveduje, da je nekega meniha spremljal njegov angel varih v človeški podobi. Po poti prideta do mrtvega trupla. Menih si je precej s plaščem zagrnil obraz, da bi se ubranil neprijetnemu duhu, ki je šel od mrliča; angel pa se je delal, kakor da ničesar ne čuti. Kmalu potem sta srečala gizdavo oblečenega mladeniča. Angel si je precej z roko zakril obraz; menih se je čudil in vprašal angela, zakaj je to storil. Angel mu reče: mrtvaški duh ne dé angelom prav nič neprijetno; pač pa jim je neznosen smrad, ki ga razširja krog sebe duša v smrtnem grehu.

Tu vidite, kaj je pred Bogom duša brez milosti. Mrlič je, ki se ga ogibljejo božji angeli. — In ti, grešnik, nosiš v sebi tega mrliča, pa ne čutiš nobene gnusobe! O, hiti k presv. Srcu, in prosi ga, naj zopet oživi tvojo mrtvo dušo. Pridi z zaupanjem k njemu, ki je življenje in vstajenje naše. Tvoji mrtvi duši se bode zgodilo, kakor mrtvemu Lazarju. Ko je bil Jezus prišel pred grob Lazarjev, je rekel: „Odvalite kamen!“ Grob je bil namreč v skalo vsekan in s kamenom pokrit. Marta, sestra Lazarjeva, pravi: „Gospod, ž e s m r d i, zakaj že štiri dni leži v grobu.“ Jezus pa ji reče: „Ali ti nisem rekel, ako veruješ, boš videla čast božjo?“ In potem je s svojo vsemogočno besedo poklical Lazarja v življenje. Kamen, ki pokriva in teži tvojo dušo, so stvari, s katerimi te je vklenilo tvoje hudo poželenje. Ta kamen treba

najprej odvaliti: teh stvari se moraš znebiti. Moč, s katero bodeš odvalil s svoje duše to težo, pa je resnično k e s a n j e. Morda bode šlo malo težko. Nikar ne izgubi poguma. To se mora najprej zgoditi. Potem pa bode tvojo dušo obudil v življenje On, ki se imenuje vstajenje in življenje naše.

Znamenja dobre Marijine družbe.

(Konec.)

Četrto znamenje dobrih Marijinih družb je to, da se dobro uporabljajo sredstva, ki jih ima vsaka družba na razpolago, da se ohrani dober duh. To so družbeni shodi, prejemanje sv. zakramentov, obhajanje glavnih praznikov in tesna zveza udov med seboj in s predstojništvom. Kdo ne ve, kako blagodejno vplivajo družbeni shodi na dušno vzgojo udov. Kolikor bolj pogostni so, toliko bolje. Jezuitje imajo v svojih družbah vsak teden tak shod. Pa to je večkrat za duhovnika, ki je že sicer s šolo in drugim delom preobložen, nemogoče. Na vsak način naj pa bo vsaj enkrat na mesec en shod za družbenike posebe. Govor naj bo kratek. Prednik, kateremu je res pri srcu blagor Marijine družbe, ne bo v zadregi, kar se tiče predmeta za te govore. Bogat rudnik za to svrhu so pravila Marijine družbe, obredi, zgodovina Marijinih družb itd. Prvo je, da se družbenik zaveda svoje sreče in da s ponosom gleda na zastavo, pod katero se bori. Gotovo se pa mora vsak ud udeležiti shoda, ako ni res zadržan. Tako bo vsaj enkrat na mesec med svojimi. Kje naj bodo shodi? Najlepše bi bilo, ako bi imela Marijina družba svojo posebno kapelico; ali le redkokedaj je to mogoče. Če ne, naj pa bo shod v cerkvi; tukaj je najbolje, če se določi altar s sliko ali kipom Matere božje, kjer naj se družbeniki vedno zbirajo.

Razen teh navadnih shodov priredi Marijina družba enkrat ali dvakrat na leto še izvanredne, svečane shode; to so navadno njeni glavni prazniki. Ako je družba že dobro utrjena, morejo se ti prazniki javno pred ljudstvom obhajati. Tudi to bo dalo družbenikom pogum in pa ugled pred drugimi. Važno je, da se družbeniki na take praznike dobro pripravijo, recimo z devetdnevnico. Ko pa pride praznik, naj se svečano okraši cerkev, naj vsa vas vé, da praznuje danes Marijina družba svoj praznik.

Eno najboljših sredstev, da živé družbeniki kot pravi otroci Marijini, je pogostno prejemanje sv. zakramentov. Vsaj največje praznike Matere božje naj se zberó vsi s svojimi društvenimi znamenji pri mizi Gospodovi. Sv. obhajilo ostane vedno kruh življenja in vino, ki rodi device. Kjer se pogosto uživa ta kruh, tam je življenje, srčnost, vstrajnost. Prejemanje sv. zakramentov je gotovo eno najboljših znamenj, po katerem lahko presodiš, kakšen duh vlada v Marijini družbi.

Slednjič moramo še omeniti tesno zvezo, ki mora biti med družbeniki in pa med družbeniki in predstojništvom. Kaj je, kako slab je dandanašnji

en sam človek — kapljica v morju! Ali kako močni smo, ako se nas več združi! Zloba premore proti nam le tedaj, ako nas vidi na samem, v temi. Kjer so družbeniki v zvezi med seboj, tu pazi eden na drugega, kakor brat na brata, tu opominja eden drugega; tu ne gre za čast, za srečo enega, ampak vseh.

Prav tako važno je, da je predstojništvo v tesni zvezi z drugimi udi. Radi tega so važne, zelo važne pogostne seje, v katerih se posvetuje o stanju Marijine družbe, o napakah, ki jo ovirajo, o sredstvih, ki bi mogla povzdigniti duh družbe. Kakor je človeško telo le tedaj zdravo, če vsi udje delujejo, in vsak svojo nalogo izvršuje, tako mora biti tudi v Marijini družbi vsakdo na svojem mestu; vse pa mora navduševati in spajati isti duh ljubezni do Marije.

Peto znamenje, po katerem boš spoznal dobro Marijino družbo, je skrb pri sprejemu v družbo. Ako bi bila Marijina družba bratovščina, ne bi bilo treba tako vestno paziti, kdo se sprejema, ali kjer je dobro Marijina družba, je to največja važnost. Če nekdo ne more izvrševati dolžnosti, ki se družbeniku nalagajo. Zato zahtevajo pravila Marijine družbe, da se tisti, ki hočejo vstopiti, dalje časa pripravljajo na ta važni korak. Pred vsem je treba gledati, kolikor je mogoče, da bodo razni stanovi razdeljeni, ako je število dovoljno. Vsak stan ima svoje posebne potrebe, posebne napake, posebne čednosti. Seveda je za prednika velika težava voditi mnogo družb, ali trud se mu bo kmalu splačal; da važno je, brez tega nima Marijina družba obstanka. Vsak je rad med svojimi. Tudi ni dobro, ako so družbe preštevilne. Kaj pomaga veliko število udov, ki jih pa ne moreš nadzorovati? Bolje manj družbenikov, a ti naj bodo dobri in odločni. Če pa število udov res zelo naraste, kakor je to pri velikih župnijah mogoče, je najbolje razdeliti družbo na več oddelkov, recimo po podružnicah. Vsako teh podružnic oskrbuje in nadzoruje en družbenik, ki je pa v vsem podvržen predstojniku in predniku.

Sploh pa velja radi sprejema: ne štejejo se udje, ampak tehtajo. V Marijino družbo spadajo najboljši, cvet župnije. Le tako bo imela Marijina družba veljavo; družbeniki si pa bodo v čast šteli, da so med temi izbranimi. Radi tega naj se pred sprejemom vsak dobro pouči, in če se spozna kot nesposoben, naj se ne sprejme. Sicer bo pozneje ali sam odstopil, ko bo videl, da mu ni vse po volji, ali pa bo s svojo mlačnostjo tiste oviral, ki so goreči. Kar se mora zahtevati od vsakega družbenika, je to, da je res goreč, da je stanoviten v dobrem in podložen, da ni strahopetec, ki se boji ljudi. Brez teh svojstev ni pravih udov Marijine družbe.

Slednjič moramo omeniti še šesto znamenje, ki ni tako prijetno ali potrebno, da se ohrani pravi duh v Marijinih družbah, mislimo k a z n i.

Da tudi ud Marijine družbe more grešiti, kdo bo o tem še dvomil? Da lahko postane družbenik sčasoma mlačen in pozabi na najsvetejše obljube, vse to se more zgoditi. To pa še ni sramotno za družbo, ampak slabo znamenje je, ako se pogrški proti pravilom trpé, ako se ne karajo in ne kaznujejo.

Prva kazen naj bo lepa beseda, prijazen opomin prednikov ali pa celega predstojništva. Tistemu, ki mu je stvar resna, že to

navadno zadostuje. Če pa dobri opomini ne pomagajo, naj se vporabi kazen, ki se je vedno vpotrebovala v Marijini družbi, namreč *suspensija*. Kdor je suspendiran, temu so odvzete za določen čas vse cerkvene milosti in odpustki, katere bi sicer med tem dobil kot družbenik Marijin.

Suspendirani ostane sicer družbenik in ima kot tak tudi vse dolžnosti uda Marijine družbe, nikakor pa ni deležen njenih milosti, navadno tudi ne sme pričujoč biti pri družbenih shodih. Kadar prestane svojo kazen, dobi zopet vse svoje stare pravice.

Tretja, pač najstrašnejša kazen je izključenje iz Marijine družbe. Strašna je ta kazen, zato naj je prednik ne porabi nepremišljeno. Izključeni ne izgubi samo velikih pravic družbe, ampak tudi posebno pomoč in varstvo Matere božje in vse milosti za dušo in telo, ki so s tem v zvezi. Dasi je pa strašna, vendar, če je treba, naj se tudi ta kazen brez obzira izvrši, posebno ako je družbenik dal javno pohujšanje.

Take kazni ohranijo dobro ime družbe, spodbujajo goreče, svaré mlačne; pred vsem pa s tem predstojništvo pokaže, da skrbi resno za blagor družbe in jo čuva pred nevrednimi udi.

S tem hočemo skleniti ta članek o znamenjih dobre Marijine družbe. Dal Bog, da ima vsaka naša Marijina družba ta znamenja na sebi! Kakor je bila doslej naša skrb, da se razširijo Marijine družbe med Slovenci, tako skrbimo odslej za to, da se izpopolnijo. Tako bo ono drevo, ki je razširilo svoje veje po naši mili domovini, kmalu rodilo stoter sad v prid sv. Cerkvi in onim, ki so se zbrali pod njegovo blagodejno senco. T.

Dvainštirideseto letno poročilo

bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.

(Izdalo vodstvo bratovščine.)

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!

Dvainštirideseto leto že poroča vodstvo bratovščine vednega češčenja o delovanju bratovščine. Hvala Bogu, tudi letos je vodstvo v srečnem položaju, da more le veselo sporočati o stanju društva. Hvala Bogu! tudi letos se je vedno češčenje v naši škofiji širilo, mnogo jih je pristopilo društvu, v mnogih farah se je vpeljala skupna molitev. Kolikega pomena je ta molitev za vsacega molivca posebe, kolikega pomena za vso faro! Prepričan sem, da prav ta molitev je sedanji čas najboljši pripomoček versko in nravno življenje poživiti in utrditi.

Kakšen namen ima bratovščina vednega češčenja? Namen je povedan v sprejemni knjižici in ta je: da se vedno časti Jezus Kristus v najsvetejšem Zakramentu, da se zadoščuje za onečaščenje, ki se mu godí v tej presveti skrivnosti, da se

mu dolžna čast skazuje; to je prelepa naloga, katero imajo izvrševati udje bratovščine vednega češčenja, in da se to zgodi, naj stori vsak, kolikor mu je mogoče, naj časti Jezusa sam z vso mogočo ljubeznijo in vnemo, naj pa tudi pripomore, da ga bodo častili drugi.

Jezus, središče našega življenja.

Na Jezusa v presv. Zakramentu svet preveč pozabi; in ravno to je napačno. Kristus v presvetem zakramentu mora zopet postati središče našega življenja in delovanja, da se bomo vedno ozirali nanj in po njegovi volji uravnali svoje življenje. On si mora svoje gospodstvo zopet privojskovati pri posameznih ljudeh, pri družinah, v farah in sploh v družbi človeški. Vsak posamezni kristijan mora imeti prav živo spoznanje in prepričanje, svetiti mu mora svetla luč resnice, da v prav živi veri spozna, kdo je ta, ki med nami prebiva v tabernakeljnu, vedeti mora, da je Jezus v presvetem zakramentu Gospod, kateremu mora biti vse pokorno. To spoznanje in prepričanje se mora gojiti že pri otrocih, ki so Jezusa že prejeli v svoje srce, da mu že oni v prvih letih mladostnih darujejo celo svoje življenje in mu kot svojemu Gospodu skazujejo vso čast, ki se Njemu spodobi. — To spoznanje in prepričanje morajo imeti mladeniči in dekleta v najnevarnejših, pa najlepših letih svojega življenja, da mu bodo ohranili svoja srca čista, da se ne bodo dali zapeljati svetu, ampak se bodo Njega oklenili, Njega ljubili, Njemu služili. — To spoznanje in prepričanje morajo imeti očetje in matere, da bodo Njemu izročili svoje otroke v varstvo, da si bodo pri Njem izprosili potrebne pomoči za izpolnjevanje svojih lepih, toda odgovornih dolžnosti.

Pa tudi v krščanskih družinah naj zadobi Jezus zopet svoje kraljevo gospodstvo. V družinah, v katerih Jezusa v presv. Rešnjem Telesu spoznavajo za svojega Gospoda in Kralja, ima še veljavo in se spoštuje očetova oblast, posli so pokorni gospodarju in gospodinji, otroci vbogajo očeta in mater, ondi se nahaja najlepši red, ondi vlada pravi sveti mir. Zakaj v nekatereh družinah ni miru, ni reda, ni veselja, ni pokorščine? Zato, ker posamezni člani družine ne poznajo Jezusa.

Jezus naj zadobi svoje gospodstvo tudi v celih farah. On naj bo solnce, h kateremu naj se obračajo srca vseh vernikov, zlasti vsako nedeljo v molitveni uri. Tu se bodo duše povzdignile kvišku, da se preveč ne zatopé v časne reči in ne izgubé večnih. Tu se bodo združila srca v enem središču, kajti vsi vedó, da imajo enega Gospoda, kateremu morajo služiti vsi. Zakaj so v župnijah razprtije, zakaj vlada razuzdanost, brezbožstvo, nevera? Ker ne spoznavajo Jezusa v tabernakeljnu za svojega Gospoda.

V človeški družbi naj vlada Kristus. On naj združuje vse v eno celoto, da bodo vsi eno v ljubezni. Kjer ni Kristusa, ni edinosti, ampak le sebičnost, vsak išče le samega sebe. V Jezusu v presvetem zakramentu naj se združujejo vsi v bratovski ljubezni, in ta bratovska ljubezen v Kristusu bo svet rešila.

Kdo je v presvetem zakramentu?

Oj, ko bi spoznali dar božji in kdo je, ki z nami govori — te besede našega Zveličarja obračamo lahko na vse verne kristijane, ki imajo Jezusa v svoji sredi. Ko bi spoznali, kolik dar božji je, da imamo Jezusa v presvetem zakramentu med nami pri tem zemeljskem potovanju, vse drugačno bi bilo naše vedenje do njega, vse gorečnejše in pogostnejše naše obiskovanje, vse drugačno sploh naše življenje.

Kdo je med nami v presv. zakramentu? On, ki biva v presv. zakramentu, je naš kralj, kralj večnosti, kralj kraljev, kralj narodov, kralj vsacega posebe. On je kralj vsega stvarstva, kajti On je vse poklical iz nič; kralj je pa našega telesa in naše duše. In kakšen kralj! Kralji David, Salamon, Ezekija so bili v svoji mogočnosti le njegova predpoda. V presv. Rešnjem Telesu je postavljen Jezus za kralja čez sveto mesto Sijon, čez vesoljni svet. Tuka se mu spodobi torej največja čast; njegov dvor bi moral biti lepši, kakor vsi dvori vseh posvetnih kraljev skupaj, moral bi biti središče vsega sijaja, središče vsega življenja vseh ljudi na zemlji. On je kralj in bo ostal kralj tudi tistim, ki ga nočejo poznati in mu nočejo skazovati časti. Prišel bo čas, ko se bo njegova kraljeva oblast tudi nad njimi pokazala, kajti On ima večne kraljeve pravice in od teh pravic nikdar ni odstopil in jih nikdar odstopil ne bo. Res je, vkljub temu jih je mnogo, ki ga nočejo pripoznati za kralja, in v vsaki fari se nahajajo nekateri razuzdani brezverci, ki vsi tičé v skrivnih ali očitnih smrtnih grehah, od katerih mora slišati v presvetem zakramentu, kakor nekaj od hudobnih Judov: nočemo, da bi ta kraljeval nad nami.

Oj, pridite vsaj vi, ki poznate svojega kralja, pridite, molite ga v srčni pobožnosti vsaj eno uro v tednu v skupni molitvi. V tabernakeljnu je postavil svoj tron, pa kako je ta prestol v nekaterih farah ubog in osamljen! In ta osamljenost je očitiden dokaz mlačnosti in mrzloté, dokaz je, da ga mnogi ne poznajo, tudi tisti ne, ki bi ga morali poznati.

O, da bi vedeli in spoznali, kdo z nami govori iz tabernakeljna! On, pričujoč v tabernakeljnu, je naš pravi Učenik. Večna modrost je tu postavila svoj sedež. On vidi vse, vé vse, kar se tudi v našem srcu godi; On pozna naše življenje do zadnje pičice. On je večna modrost, On je dal zakone vesoljnemu svetu, kakor tudi najmanjši bilki, najmanjši živalci; dal je tudi zakone našemu telesnemu in dušnemu, zasebnemu in družabnemu življenju. Človeške postave so v blagor človeku, ako se strinjajo z njegovimi postavami; vselej pa mu bodo v škodo, ako njegovim postavam nasprotujejo. Da bi pač poznali dar božji, in kdo z nami govori, kako radi bi prihajali semkaj učit se prave modrosti življenja, semkaj bi prihajali postavodajalci učit se prave modrosti, da bi ljudstvu koristili s svojimi postavami, ne pa le nadlegovali ga, ali mu celó škodovali! Toda večna Modrost v tabernakeljnu se prezira, zaničujejo jo mogočnejši, bogatini, grešniki, kakor so jo zaničevali Pilat in Herod — toda v svojo nesrečo.

Dà, sv. vera nas uči, kakšen dar božji je v presv. zakramentu, in kdo tu z nami govori. Dragi častivci presvetega zakramenta, prepričani

smete biti, da ta ura, katero preživite pred presvetim Rešnjim Telesom vsaj z dobrim namenom, bo z zlatimi črkami zapisana v knjigi življenja in bo vam donesla neizmernega blagoslova božjega.

Jezus delí dobrote.

„Blagor služabnikom, ki vedno stojé pred tvojim obličjem!“ tako je navdušeno zaklicala kraljica iz Sabe, videč moč in veličastvo, modrost in ljubeznivost kralja Salamona. Te besede smemo po vsej pravici obračati na ude bratovščine presv. Rešnjega Telesa, ki redno molijo uro pred svetim tabernakeljnom. Da, blagor vam, ki vedno ali vsaj mnogokrat klečite pred svojim kraljem in učenikom, kajti več kot Salamon je On, ki biva v presvetem zakramentu, večje je njegovo veličanstvo, večja njegova modrost. Blagor vam! in zakaj blagor? Res je, sliši se navadno od nevernih, malovernih in vsled tega v grehah zakopanih kristijanov, kaj boš hodil v cerkev, pojdimo rajši v veselo družbo; kaj imaš od cerkve, kaj ti dajo v cerkvi? Tako govoré oni, ki nimajo nobenega pojma o življenju človeškem, o pravem namenu človekovem na zemlji. Človek ne živi samo za ta svet, njegov namen je višji, in prav za ta višji namen se duša preskrbuje v cerkvi v sveti molitvi. Pred Jezusom v presv. zakramentu dobiva naša duša duhovni živež za večno življenje; tu dóbiva varstvo zoper razne zelo nevarne izkušnje, katerih se premnogo nahaja po zemeljskem popotovanju, tu najde tolažbo v raznih britkosti, katerih je mnogokrat polno človeško srce. „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, jaz vas bom okrepčal“, nam kliče naš dobri prijatelj iz tabernakeljna. Duše, ki po večji popolnosti hrepené, dobivajo tu vseh potrebnih pripomočkov, notranje razsvitljenje, večjo gorečnost, popolnejšo ljubezen. Kje morejo nedolžne duše lepoto svoje duše bolj zavarovati, kakor pri njem, ki je najlepši med človeškimi otroki in se pase med lilijami. In ako se je življenje naše nagnilo že proti večeru, kje se moremo bolje pripravljati za srečno smrt, kakor pri njem, ki bo naš sodnik po dokončanem zemeljskem potovanju! Ni čudno, da je duša po končani uri molitve zeló potolažena, ni čudno, da ta ura tako hitro mine, kajti tu pred tabernakeljnom tečejo bistri studenci bistre vode, ki vedno okrepčavajo duše z nadzemljsko močjo in nebeško radostjo. Kristus pravi: „Kdor mene uživa, bo večno živel“; to velja zlasti o svetem obhajilu, velja pa tudi o večni molitvi, kajti pri tej molitvi se duša v duhovnem obhajilu mnogokrat združi z Jezusom, in že samo premišljevanje presv. Rešnjega Telesa je duhovna jed, ki se nam ponuja iz tabernakeljna.

Jezus razsvetljuje.

Resnične so torej besede: Blagor služabnikom, ki stojé pred tvojim prestolom. Blagor dušam, ki znajo iz tabernakeljna zajemati duhovnih dobrot, blagor pa tudi, ako poslušajo in sprejemajo nauke, katere nam Jezus iz tabernakeljna daje. Saj je Jezus luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, kateri pride na svet. Vsak stan posebe lahko v večni molitvi najde premnogo lepih naukov, ki ga učé dolžnosti svoje izpolnjevati. Pred tabernakelj prihajajo očetje in matere; oj, koliko lepih naukov bi si v eni uri mogli priučiti

in jih seboj vzeti na svoj dom. Jezus v tabernakeljnu vlada svet, za vse skrbi z največjo nebeško ljubeznijo. On gleda na vse svoje otroke in prav po očetovsko za-nje skrbi, in sicer ne le za telesne, marveč tudi za dušne potrebe. Tu se naučé stariši izpolnjevati svoje dolžnosti; tu se učé skrbeti za blagor svoje družine, zlasti za neumrljive duše svojih otrok. — Mladeniči in dekleta prihajajo pred tabernakelj; kako koristna je za-nje ta ura! Jezus iz tabernakeljna jih uči pobožnega življenja. Jezus jih uči sveta se ogibati, slabih tovaršij ne iskati, mlada svoja srca ne navezovati na svet, ki jih osrečiti ne more. Jezus jih prosi: Sin, hči, daj mi svoje srce, meni, ne svetu, kajti svet mine, jaz pa ostanem. — Mladina moli pred tabernakeljnom; tudi ona se mnogo lepega uči od Jezusa, prijatelja otrok, bivajočega na altarju v presvetem zakramentu. Uči se od Njega vseh čednosti, zlasti onih, ki so ji v mladostnih letih najbolj potrebne, uči se lepe pokorščine do starišev, do predstojnikov, sploh do vseh, kakor ji zapoveduje četrta božja zapoved. Glej, draga mladina, Jezus v tabernakeljnu je pokoren besedi duhovnikovi, pusti se nesti, kjerkoli ga želé, gre k najrevnejšemu bolniku, četudi v najubožnejši koči prebiva; on ostane v tabernakeljnu, akoravno ga hudobni ljudje prezirajo, ga ne časté, ne molijo, ne prejemaajo — uči se od njega pokorščine, akoravno je včasih težavna.

Pri Jezusu naj se zavaruje mladina.

Pa ne samo mnogo lepega se more učiti mladina pred sv. tabernakeljnom, ampak ona se tukaj tudi najboljše zavaruje pred nevarnostmi, katere ji pretijo v življenju. Ako bi prišli roparji, hoteč otroke vzeti starišem in jih umoriti, v najvarnejši kraj bi jih skrila dobra, skrbna mati; ako mora mati poslati otroke v šolo tudi v najhujšem mrazu, oblekla jih bo v najtoplejšo obleko; ako nastane nalezljiva bolezen, dajala jim bo najboljša zdravila, da se zavarujejo zoper smrtno nevarnost. Glejte, predragi častivci presv. zakramenta! Kristusu sovražni svet hoče sveti Cerkvi ugrabiti že otroke in jih prodati v najzlobnejšo sužnost nevere; — kateri kraj je varnejši, da se ondi otroci prikrijejo, kakor sveti tabernakelj v cerkvi. — Kmalu morajo otroci med neverni svet, za Boga kot led mrzli svet; kje drugod se bodo otroci ogrevali stalno, da jim ona mrzlota ne bo škodovala, kakor pri ognju presvetega Srca Jezusovega v presv. Rešnjem Telesu. — Kakor huda, zeló nevarna dušna kuga plazi se po mestih, po farah, po vaseh brezverstvo in nenravnost; koliko onih otrok, ki so pred desetimi leti sedeli še v šolskih klopeh, in so bili še dobri, pridni, ubogljivi, koliko jih je ta kuga duševno že pomorila. Zdi se, da besede Jezusove: pustite male k meni, in ne branite jim, veljajo zlasti sedanjemu času. Vodite torej vsi, katerim je blagor prihodnjega rodu pri srcu, vodite že otroke k Jezusu, da jih tukaj zavarujete pred hudimi nevarnostmi, katerim bodo kmalu izpostavljeni! — Kako prav ravnaajo skrbni dušni pastirji, ki otroke, kadar jih pripravljajo za prvo sveto obhajilo, navadijo obiskovati presveto Rešnje Telo. Kako modro ravnaajo, da jim precej po prvem svetem obhajilu prigovarjajo pristopiti bratovščini vednega češčenja! Res, kot skrbna mati zavarujejo sebi izročene otroke, ako skupno ž njimi

vsaj eno nedeljo v mesecu glasno molijo presveto Rešnje Telo; brez dvoma jih bo ta ura, akoravno ne vseh, gotovo pa mnogo rešila dušne smrti med brezbožnim svetom.

Blagor častivcem presvetega Rešnjega Telesa!

Blagor služabnikom, ki stojé pred tvojim prestolom, o Jezus! Tu je studenec milosti, tu ima Jezus roke polne zakladov, in v uri molitve si jih moremo po potrebi izprositi. O kraljici iz Sabe se bere: Ona je Salomonu povedala vse, kar je imela na srcu; tako pobožni častivec Jezusu pred svetim Rešnjim Telesom ob uri molitve lahko pové vse, kar mu srce teži, pred Njim izprazni svoje britkosti polno srce v vsej ponižnosti, v vsej ljubezni s polnim zaupanjem. Prepričani smemo biti, da taka prošnja ne bo brez uspeha. Ako je gospod že Izraelcem obljubil, da bo svoje uho nagnil prošnjam, kadar ga bodo prosili v tempeljnu, koliko gotovejše bo tebe uslišal, kadar prideš ne le v njegovo hišo, marveč prav pred njegovo sobico in trkaš na-njo s trkanjem ljubezni in zaupanja. Trkajte, le trkajte, in odprlo se vam bo. — S takimi prošnjami, s takim trkanjem se Gospodu ne boš zameril, saj nas sam vabi: Pridite k meni vsi, ki ste obteženi. Akoravno nismo vselej precej uslišani, kadar prosimo, prazni pa ne bomo šli nikdar od nobene ure molitve; brez dvoma nam bo Gospod dal kako milost, akoravno ne vemo katero. Akoravno izkušnje in nevarnosti ne bodo vselej precej minule, dobimo v uri molitve orožje, da bomo naposled vendar le zmagali.

Skrbimo torej, da Jezusa v presvetem zakramentu vedno bolj spoznamo, se mu vedno z večjim zaupanjem bližamo; tiste ovčice so najsrečnejše, katere so pastirju najbližje; te pa tudi pastir najbolj ljubi, in podá jim marsikateri grižljaj od svoje lastne hrane.

Glej, kako velika sreča je za-te, da si ud vednega češčenja in da uro molitve skrbno opravljaš. Koliko razsvitljenje, koliko milosti ti daje Gospod, katerih drugim ne daje.

Vsi naj Jezusa časté.

Častivci presvetega zakramenta! bodite stanovitni v tem svojem prelepem delu. Ni pa dosti, da ste vi sami deležni te velike sreče, marveč pridobite za to češčenje še druge, privabite jih o priliki s prijaznim opominom, s svojim lepim zgledom, pridobite jih za ljubezen Jezusovo, kolikor jih morete, da bodo Jezusa v presvetem zakramentu molile vse vasi, vse fare neprestano, kakor ga molijo angeli in svetniki v nebesih. Hvala vam v imenu Jezusovem, ki ste preteklo leto pred tabernakeljnom vsako nedeljo častili neumrljivega Kralja večnosti. Hvala vam vsem, ki ste pripomogli, da se je zopet letos število častivcev pomnožilo; hvala vsem, ki ste oskrbeli, da se je zopet letos v mnogih farah vpeljala glasna skupna molitev. Jezus, naš Kralj, kralj večnosti, naj vam kraljevo povrne to srčno ljubezen!

A še je prostor, še je mnogo mrzlih, ki Jezusa ne poznajo. Pridite, pridite vsi, pridite vse fare in molite Jezusa v presvetem zakramentu. Naj se v skupni molitvi želje vašega srca vzdigujejo k nebeškemu tronu in iz

Srca Njega, ki na tronu sedi in kraljuje vesoljnemu svetu, naj se razlivajo vse nebeške milosti.

Iz vseh src vse škofije naj vedno doní lepo soglasje: Jezusu v presvetem zakramentu, neumrljivemu Kralju večnosti, čast in hvala vekomaj!

(Dalje prihodnjič.)

Bratovščina sv. Uršule in njenih tovarišic, v župni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani.

Zivimo v slabih časih, in vsa znamenja kažejo, da pridejo za temi slabimi časi še slabši. Sovražnikov katoliške cerkve je vedno več, in ti se vedno tesneje združujejo, da bi z združenimi močmi razrušili skalo sv. Petra. Da bi valovi sovražnih napadov to skalo kdaj omajali, tega se nam ni treba bati; toda marsikoga, ki ne stoji zadosti trdno na skali, bodo ti valovi potegnili s seboj in ga pokopali v globino brezverstva ali krivo-
verstva. Da bomo mogli uspešno odbijati napade združenih sovražnikov, je treba, da se tudi mi tesneje združimo in pripravljamo za boj. Pri tem nam more mnogo koristiti bratovščina sv. Uršule.

Ta bratovščina je bila doslej kanonično ustanovljena samo v Celju pri čč. oo. kapucinih. Pri sv. Jakobu v Ljubljani pa je bila nekaka podružnica, ki je ude iz ljubljanske škofije vpisavala in jih potem pošiljala v Celje, da so se vpisavali v glavni zapisnik. Lansko jesen pa se je z ustanovno listino preč. knezoškofijstva v Ljubljani z dne 30. oktobra 1899 št. 4383 ustanovila v cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani samostojna bratovščina sv. Uršule, in papež Leon XIII. so jo s pismom z dne 14. decembra 1899. obdarili z odpustki.

Uravnava bratovščine je taka-le: Bratovščina je razdeljena v „vence“, broječe po najmanj oseb istega spola, in če mogoče, tudi istega stanu in iste starosti. Udje istega venca se morajo poznati in blizu vkup prebivati. Venec ima prednika (prednico), katerega izvoli iz svoje srede. Vsak venec mora biti vpisan v glavni zapisnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, pa tudi prednik imej zapisane ude svojega venca. Če kdo iz venca izstopi ali umrje, naj prednik v svojem zapisniku vpiše drugega na njegovo mesto; v glavni zapisnik se pa te spremembe ne zapisujejo. Še-le tedaj, ko so vsi stari udje umrli ali izstopili, se venec kot nov vpiše v glavni zapisnik.

Dolžnosti imajo udje samo dve. 1. Družniki drug drugega učé, k dobremu nagibljejo in svaré v nevarnosti; kdor je zmožnejši, uči manj zmožne krščanskih resnic. 2. Molijo na čast sv. Uršuli in njenim tovarišicam vsak dan enkrat očenaš, češčenamarijo in častbodi.

Poleg tega se pa družnikom priporoča, da prav posebno skrbe za tovariše in tovarišice, ki so v nevarnosti smrtnega greha; za nje največ molijo in jih ljubeznjivo svare. Kedar kdo zbolí, naj ga drugi obiskujejo, in če treba, opomnijo, naj o pravem času prejme sv. zakramente za umirajoče. Če unrje, naj ga spremijo do groba, če mogoče, z gorečimi svečami, naj molijo zanj n. pr. tri različne vence, naroče zanj sv. mašo in darujejo zanj sv. obhajilo. Zelo hvale vredno je, da vsak venec enkrat v letu naroči zase eno sv. mašo, katere se udeleži polnoštevno. Večkrat v letu naj bi posamezni venci prejeli skupno sv. obhajilo, če je to mogoče, posebno na praznik sv. Uršule ali v osmini. In ker je dandanes posebno potrebno dobro berilo, bodi vsak venec naročen na nekatere časopise, ki naj jih posamezni udje po vrsti be-

rejo. Tudi bi bilo jako koristno, ko bi imel vsak venec posebej, ali pa vsi venci ene župnije vkup malo knjižnico dobrih knjig, ki človeku posebno v boleznih prav pridejo. Kjer je več vencev v župniji, naj ima duhovnik poseben zapisnik za vence svoje župnije, in v ta zapisnik naj zapisuje tudi tiste spremembe, katerih ni treba zapisovati v glavni zapisnik.

Izšla je prav kar lična podobica sv. Uršule s pravili in odpustki. Dobiva se v prodajalnici kat. tiskovnega društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri sv. Jakobu v Ljubljani po šest vinarjev. Podobica sv. Uršule je posneta po novi oltarni podobi pri sv. Jakobu in predstavlja svetnico, ki umira, zadeta od sovražne puščice.

Primerna knjižica izide o svojem času.

Za pristop ni nič plačati. Prostovoljni prispevki za sv. maše za žive in mrtve ude, za olepšavo družbenega oltarja in druge stroške se pa hvaležno sprejemajo.

Bodi torej s tem bratovščina sv. Uršule pri sv. Jakobu v Ljubljani toplotno priporočena duhovnikom in vernikom.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

Po noči mej 5. in 6. septembrom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike.

Prijazno se zopet naznanja vsem moškim, če tudi niso nočni molivci, da bi se kolikor mogoče udeleževali molitvene ure vsak četrtek zvečer od 8. do 9. ure v cerkvi nemškega reda (v Križankah). — Vsako nedeljo od 8. do 9. ure molijo tudi pri sv. Jakobu. — Pred vsem pa marljivo prihajajte možje v s e h s t a n o v in mladeniči k mesečni ponočni molitvi; zadnji čas se kaže neka mlačnost; potrudite se, da bode zopet polno število, kakor v začetku.

Na Planinsko goro! V praznik presv. Imena Marijinega, dné 15. sept. bo veliki romarski shod na tej slavni božji poti, ki je tudi zategadelj imenitna, ker je bila že l. 1740. sedež Marijine družbe. To priča stara, častitljiva slika Marije „Pomočnice kristijanov“ na levi strani velicega altarja. Vsled prošnje planinskega župnika g. J. Podboja je preč. knezoškofijstvo doseglo pri apostolski Stolici v Rimu za to romarsko cerkev dve veliki milosti. (Pismo iz Rima dd. 2. avg. 1901):

1.) Veliki altar ima „privilegij“. To se pravi: z daritvijo sv. maše na tem altarju se dušam v vica, ki so sicer v milosti in ljubezni božji s tega sveta šle, pa vendar ne popolnoma čiste in spokorjene, nakloni popolni odpustek.

2.) Vsak romar, ki v praznik Marijinega Imena to cerkev pobožno obiše, sv. zakramente vredno prejme in na papežev namen moli, prejme popolni odpustek, ki se sme po priprošnji tudi vernim dušam v prid obrniti. — Prva milost velja za vse čase, druga za sedem let.

3.) Dalje so premilostni knezoškof ljubljanski dr. Anton. Bonav. Jeglič vsem spovednikom za dan velicega shoda podelili pravico, da smejo odvezovati od škofu pridržanih grehov. — Ta pravica velja za dobo pastirovanja sedanjega župnika v Planini.

Po pravici se nadejamo, da bodo te nenavadne prednosti romarje še bolj vleklo k Marijinemu svetišču na Planinski gori. — Marijini otroci, prinesite vsi s seboj trakove in svetinje!

Iz Ajdovca. Marijina družba za mladeniče in dekleta se je ustanovila pri nas lansko leto. Sklenilo se je, da dobi mladež spominek na novo mašo,

ki smo jo imeli lani 22. julija. Gotovo nismo mogli dati mladeničem in dekletom lepšega spominka na to slovesnost, kakor je Marijina družba, katere udje si prizadevajo z otroškim zaupanjem se zatekati k Mariji in goreče častiti Njenega Sina Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Septembra meseca je bila pridružena že naša družba glavni družbi v Rimu. Takoj smo začeli z mesečnimi shodi, ker se jih je bilo že prvo nedeljo precej oglasilo za sprejem. Slovesno je vsprejel 26 mladeničev in 54 deklet dné 3. februarja t. l. g. kapelan žužemberški.

Dné 7. marca smo spremili prvo društvenico k zadnjemu počitku; bila je to Ana Gnidovec, katero je Bog poklical k sebi v nadebudni dobi 20 let; mladeniči iz Marijine družbe so nosili rakev, dekleta pa so šle v sprevodu skoraj polnoštevilno.

Nedelja po prazniku sv. Rešnjega Telesa je bila za družbo nova slovesnost. Blagoslovljeno je bilo bandero Marijine družbe, lepo in ukusno delo čč. šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu. Na eni strani je podoba Marije Device brez madeža spočete, na drugi strani pa je slika sv. Alojzija, družbenega vzornika in zaščitnika.

Istega dné je bila procesija sv. R. T., katere so se udeležili društveniki in društvenice z gorečimi svečami.

Marijine hčere z veliko vnemo molijo vsako nedeljo in praznik eno uro iz knjige „Večna molitev“. Privabilo je to tudi veliko fantov in mož. Od l. 1897. molimo vsako prvo nedeljo v mesecu vsi skupno udje bratovščine svetega R. T. iz iste knjige pri izpostavljenem sv. Rešnjim Telesom mesečno uro.

Nove knjige.

Sveto opravilo. — Molitvenik za krščansko mladino, pa tudi za odrasle. Na podlagi Slomšekove izdaje in Velikega katekizma uredil Jožef Čede, kapelan. V Mariboru 1901. Natisnila in založila tiskarna sv. Cirila. Str. 336. — To lepo knjižico, tako pripoveduje izdajatelj v predgovoru, je prvokrat l. 1846. rajni knez in škof Anton Martin Slomšek dal na svetlo in jo še l. 1859. v pastirskem listu posebe priporočil z besedami: „Sveto opravilo za otroke so molitvene bukvice najbolj prav.“ Leta 1888. je izšel peti, pa izpremenjeni natis. Letos je g. kapelan Jožef Čede z veliko marljivostjo oskrbel nov natis. Nova izdaja se od prejšnjih hvalno razlikuje zlasti v tem, da so molitve povzete in uravnane po novem katekizmu. Nekaj molitev v starejših knjigah je izdajatelj zamenil z drugimi, sedanjemu času bolj primernimi. Sličice, s katerimi je knjiga okrašena, so dobro posnete. Knezoškofijski ordinarijat lavantinski, ki je dovolil nov natis, knjižico priporoča posebno šolski mladini. Mi želimo, da bi prelepi stari Slomšekov molitvenik v novi obliki pridno rabili mnogi naši učenci in učenke. — V platno vezana knjižica stane 70 h.

Venite, adoremus! Družba vednega češčenja presv. R. T. in za podporo ubožnih cerkvâ lavantinske škofije v svojem osemnajstletnem blagoslovnem delovanju. Od l. 1882. do 1900. Maribor, 1901. — O tej knjigi smo že govorili in jo priporočili v 7. številki „Venca“, str. 109. Dodati nam je, da se trdo vezana knjiga dobi v knez.-šk. pisarni v Mariboru po 2 K, po pošti stane 20 h več.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Uredništvo.